

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 2024*

«Αίτηση αναιρέσεως – Αγωγή αποζημίωσης – Εξωσυμβατική ευθύνη της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Προβαλλόμενη παράνομη συμπεριφορά της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) – Ανακοινωθέν Τύπου της OLAF – Προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης – Κανονισμός (ΕΕ) 2018/1725 – Άρθρο 3, σημείο 1 – Έννοιες των “δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα” και του “ταυτοποιήσιμου φυσικού προσώπου” – Έρευνες που πραγματοποιούνται από την OLAF – Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013 – Τεκμήριο αθωότητας – Δικαίωμα σε χρηστή διοίκηση»

Στην υπόθεση C-479/22 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 14 Ιουλίου 2022,

OC, εκπροσωπούμενη από τον Ι. Κτενίδη, δικηγόρο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους Θ. Αδαμόπουλο και J. Baquero Cruz, την F. Blanc Simonetti και τον Α. Μπουχάγιαρ,

εναγομένη πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, P. G. Xuereb και A. Kumin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Αιμιλίου

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η OC ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 4ης Μαΐου 2022, OC κατά Επιτροπής (T-384/20, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:273), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την ασκηθείσα βάσει του άρθρου 268 ΣΛΕΕ αγωγή της για την αποκατάσταση της ζημίας που υποστηρίζει ότι υπέστη από το ανακοινωθέν Τύπου 13/2020 της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), της 5ης Μαΐου 2020, το οποίο φέρει τον τίτλο «OLAF investigation uncovers research funding fraud in Greece» (Έρευνα της OLAF αποκαλύπτει απάτη σχετική με χρηματοδότηση έρευνας στην Ελλάδα) (στο εξής: επίδικο ανακοινωθέν Τύπου), διότι η OLAF προέβη σε παράνομη επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων της και διέδωσε ψευδείς πληροφορίες εις βάρος της.

I. Το νομικό πλαίσιο

A. Ο κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013

- 2 Το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (Ευρατόμ) αριθ. 1074/1999 του Συμβουλίου (ΕΕ 2013, L 248, σ. 1), το οποίο φέρει τον τίτλο «Έναρξη των ερευνών», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο γενικός διευθυντής μπορεί να αποφασίσει την έναρξη έρευνας όταν υπάρχουν επαρκείς υπόνοιες, οι οποίες μπορούν επίσης να βασίζονται σε πληροφορίες παρεχόμενες από τρίτους ή ανωνύμως, ότι έχει διαπραχθεί απάτη, διαφθορά ή κάθε άλλη παράνομη δραστηριότητα εις βάρος των οικονομικών συμφερόντων της [Ευρωπαϊκής] Ένωσης. Η απόφαση του γενικού διευθυντή για την έναρξη έρευνας λαμβάνει υπόψη τις προτεραιότητες της πολιτικής σε θέματα ερευνών και το ετήσιο σχέδιο διαχείρισης της [OLAF] που καθορίζονται σύμφωνα με το άρθρο 17 παράγραφος 5. Συνεκτιμάται επίσης για την εν λόγω απόφαση η ανάγκη αποτελεσματικής χρήσης των πόρων της [OLAF] και αναλογικότητας των χρησιμοποιούμενων μέσων. Όσον αφορά τις εσωτερικές έρευνες, λαμβάνεται ιδιαίτερα υπόψη ποιο θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός βρίσκεται στην καλύτερη θέση για να τις πραγματοποιήσει, με βάση ιδίως τη φύση των πράξεων, τον πραγματικό ή ενδεχόμενο δημοσιονομικό αντίκτυπο της υπόθεσης και την προοπτική ενδεχόμενης δικαστικής συνέχειας.»

- 3 Το άρθρο 9 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικαστικές εγγυήσεις», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Η [OLAF], κατά τη διεξαγωγή των ερευνών της, αναζητά αποδείξεις για τη διαπίστωση της ενοχής ή της αθωότητας του ενδιαφερομένου. Οι έρευνες διεξάγονται κατά τρόπο αντικειμενικό και αμερόληπτο και σύμφωνα με την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας και τις διαδικαστικές εγγυήσεις που καθορίζονται στο παρόν άρθρο.»

- 4 Το άρθρο 10 του κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εμπιστευτικότητα και προστασία δεδομένων», προβλέπει τα εξής:

«1. Οι πληροφορίες που διαβιβάζονται ή λαμβάνονται στο πλαίσιο εξωτερικών ερευνών, υπό οποιαδήποτε μορφή, προστατεύονται από τις σχετικές διατάξεις.

2. Οι πληροφορίες που διαβιβάζονται ή λαμβάνονται στο πλαίσιο εσωτερικών ερευνών, υπό οποιαδήποτε μορφή, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο και απολαύουν της προστασίας που παρέχουν οι εφαρμοστέοι στα θεσμικά όργανα της Ένωσης κανόνες.

[...]

5. Ο γενικός διευθυντής μεριμνά ώστε η ενημέρωση του κοινού να γίνεται κατά τρόπο ουδέτερο και αμερόληπτο, με σεβασμό της αρχής του εμπιστευτικού χαρακτήρα των ερευνών και σύμφωνα με τις αρχές που ορίζονται στο παρόν άρθρο και στο άρθρο 9 παράγραφος 1.

[...]»

- 5 Το άρθρο 11 του κανονισμού 883/2013, το οποίο φέρει τον τίτλο «Έκθεση της έρευνας και συνέχεια που δίδεται στις έρευνες», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Μόλις ολοκληρωθεί έρευνα της [OLAF], συντάσσεται έκθεση υπό την εποπτεία του γενικού διευθυντή. Στην εν λόγω έκθεση αναφέρονται η νομική βάση της έρευνας, οι διαδικαστικές ενέργειες που έγιναν, τα διαπιστωθέντα πραγματικά περιστατικά και ο προκαταρκτικός νομικός τους χαρακτηρισμός, η εκτίμηση των οικονομικών επιπτώσεων των διαπιστωθέντων περιστατικών, η τήρηση των διαδικαστικών εγγυήσεων κατά το άρθρο 9 και τα συμπεράσματα της έρευνας.

Η έκθεση συνοδεύεται από συστάσεις του γενικού διευθυντή σχετικά με την ανάγκη λήψης μέτρων. Οι εν λόγω συστάσεις αναφέρουν, εφόσον χρειάζεται, τυχόν πειθαρχικές, διοικητικές, δημοσιονομικές και/ή δικαστικές ενέργειες των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών, καθώς και των αρμόδιων αρχών των ενδιαφερομένων κρατών μελών, και προσδιορίζουν ιδίως το εκτιμώμενο ποσό που πρέπει να ανακτηθεί, καθώς και τον προκαταρκτικό νομικό χαρακτηρισμό των διαπιστωθέντων περιστατικών.»

B. Ο ΓΚΠΑ

- 6 Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων) (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1, στο εξής: ΓΚΠΑ), το οποίο φέρει τον τίτλο «Ουσιαστικό πεδίο εφαρμογής», προβλέπει στην παράγραφο 3 τα εξής:

«Για την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά όργανα, φορείς, υπηρεσίες και οργανισμούς της Ένωσης, εφαρμόζεται ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 45/2001 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2000, σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας και σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 2001, L 8, σ. 1)]. Ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και άλλες νομικές πράξεις της Ένωσης

εφαρμοστές σε μια τέτοια επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προσαρμόζονται στις αρχές και τους κανόνες του παρόντος κανονισμού σύμφωνα με το άρθρο 98.»

7 Το άρθρο 4 του ΓΚΠΔ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», έχει ως εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού νοούνται ως:

1) “δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα”: κάθε πληροφορία που αφορά ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο («υποκείμενο των δεδομένων»): το ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο είναι εκείνο του οποίου η ταυτότητα μπορεί να εξακριβωθεί, άμεσα ή έμμεσα, ιδίως μέσω αναφοράς σε αναγνωριστικό στοιχείο ταυτότητας, όπως όνομα, σε αριθμό ταυτότητας, σε δεδομένα θέσης, σε επιγραμμικό αναγνωριστικό ταυτότητας ή σε έναν ή περισσότερους παράγοντες που προσιδιάζουν στη σωματική, φυσιολογική, γενετική, ψυχολογική, οικονομική, πολιτιστική ή κοινωνική ταυτότητα του εν λόγω φυσικού προσώπου,

[...]».

8 Το άρθρο 98 του ΓΚΠΔ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Επισκόπηση άλλων νομικών πράξεων της Ένωσης για την προστασία των δεδομένων», προβλέπει τα εξής:

«Η [Ευρωπαϊκή] Επιτροπή, εάν το κρίνει σκόπιμο, υποβάλλει νομοθετικές προτάσεις για την τροποποίηση άλλων νομικών πράξεων της Ένωσης σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, προκειμένου να διασφαλιστεί η ομοιόμορφη και συνεπής προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας. Αυτό αφορά ιδίως τους κανόνες που σχετίζονται με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των εν λόγω δεδομένων.»

Γ. Ο κανονισμός (ΕΕ) 2018/1725

9 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4, 5 και 16 του κανονισμού (ΕΕ) 2018/1725 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2018, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και της απόφασης αριθ. 1247/2002/ΕΚ (ΕΕ 2018, L 295, σ. 39), έχουν ως εξής:

«(4) Ο [ΓΚΠΔ] προβλέπει τις προσαρμογές του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 ώστε να εξασφαλιστεί ένα ισχυρό και συνεκτικό πλαίσιο προστασίας των δεδομένων στην Ένωση και να καταστεί δυνατή η εφαρμογή του παράλληλα με τον [ΓΚΠΔ].

(5) Η ευθυγράμμιση, στο μέτρο του δυνατού, των κανόνων προστασίας των δεδομένων που εφαρμόζουν τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης με τους θεσπισμένους κανόνες προστασίας των δεδομένων που εφαρμόζει ο δημόσιος τομέας των κρατών μελών προάγει τη συνεκτική προσέγγιση στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε ολόκληρη την Ένωση, καθώς και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εντός της Ένωσης. Οσάκις οι διατάξεις του παρόντος κανονισμού ακολουθούν τις ίδιες αρχές με τις διατάξεις του [ΓΚΠΔ], οι διατάξεις των εν λόγω δύο πράξεων θα πρέπει, με βάση τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (το “Δικαστήριο”), να ερμηνεύονται ομοιόμορφα, ιδίως διότι η οικονομία του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να νοείται ως αντίστοιχη με αυτή του [ΓΚΠΔ].

[...]

(16) Οι αρχές της προστασίας των δεδομένων θα πρέπει να εφαρμόζονται σε κάθε πληροφορία η οποία αφορά ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο. Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που έχουν υποστεί ψευδωνυμοποίηση και τα οποία θα μπορούσαν να συσχετισθούν με φυσικό πρόσωπο με τη χρήση συμπληρωματικών πληροφοριών, θα πρέπει να θεωρούνται πληροφορίες σχετικά με ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο. Για να κριθεί κατά πόσον ένα φυσικό πρόσωπο είναι ταυτοποιήσιμο, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλα τα μέσα τα οποία είναι ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν, όπως για παράδειγμα ο διαχωρισμός του, είτε από τον υπεύθυνο επεξεργασίας είτε από τρίτο για την άμεση ή έμμεση εξακρίβωση της ταυτότητας του φυσικού προσώπου. Για να διαπιστωθεί κατά πόσον κάποια μέσα είναι ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν για την εξακρίβωση της ταυτότητας του φυσικού προσώπου, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι αντικειμενικοί παράγοντες, όπως τα έξοδα και ο χρόνος που απαιτούνται για την ταυτοποίηση, λαμβανομένων υπόψη της τεχνολογίας που είναι διαθέσιμη κατά τον χρόνο της επεξεργασίας και των εξελίξεων της τεχνολογίας. Οι αρχές της προστασίας των δεδομένων δεν θα πρέπει συνεπώς να εφαρμόζονται σε ανώνυμες πληροφορίες, δηλαδή πληροφορίες που δεν σχετίζονται προς ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο ή σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που έχουν καταστεί ανώνυμα κατά τρόπο ώστε η ταυτότητα του υποκειμένου των δεδομένων να μην μπορεί ή να μην μπορεί πλέον να εξακριβωθεί. Ο παρών κανονισμός δεν αφορά συνεπώς την επεξεργασία τέτοιων ανώνυμων πληροφοριών, ούτε μεταξύ άλλων για στατιστικούς ή ερευνητικούς σκοπούς.»

10 Το άρθρο 2 του κανονισμού 2018/1725, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει στην παράγραφο 1 ότι ο κανονισμός αυτός «εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από όλα τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης».

11 Το άρθρο 3 του ίδιου κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, εφαρμόζονται οι ακόλουθοι ορισμοί:

1) “δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα”: κάθε πληροφορία που αφορά ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο [...]· το ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο είναι εκείνο του οποίου η ταυτότητα μπορεί να εξακριβωθεί, άμεσα ή έμμεσα, ιδίως μέσω αναφοράς σε αναγνωριστικό στοιχείο ταυτότητας, όπως όνομα, σε αριθμό ταυτότητας, σε δεδομένα θέσης, σε επιγραμμικό αναγνωριστικό ταυτότητας, ή σε έναν ή περισσότερους παράγοντες που προσιδιάζουν στη σωματική, φυσιολογική, γενετική, ψυχολογική, οικονομική, πολιτιστική ή κοινωνική ταυτότητα του εν λόγω φυσικού προσώπου,

[...]

3) “επεξεργασία”: κάθε πράξη ή σειρά πράξεων που πραγματοποιείται με ή χωρίς τη χρήση αυτοματοποιημένων μέσων, σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ή σε σύνολα δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως [...] η κοινολόγηση με διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλη μορφή διάθεσης [...]

[...]»

- 12 Τα άρθρα 4 και 5 του κανονισμού 2018/1725 εξαγγέλλουν, αντιστοίχως, τις αρχές που διέπουν την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και τις προϋποθέσεις νομιμότητας της επεξεργασίας. Το άρθρο 6 του κανονισμού καθορίζει τα στοιχεία τα οποία πρέπει να λαμβάνει υπόψη ο υπεύθυνος επεξεργασίας προκειμένου να διαπιστώσει αν η επεξεργασία για σκοπό άλλο από αυτόν για τον οποίο συλλέχθηκαν αρχικώς τα δεδομένα είναι συμβατή με τον τελευταίο αυτό σκοπό. Τέλος, το άρθρο 15 του εν λόγω κανονισμού απαριθμεί τις πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται όταν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα συλλέγονται εκ του υποκειμένου των δεδομένων.

II. Το ιστορικό της διαφοράς

- 13 Το ιστορικό της διαφοράς, το οποίο παρατίθεται στις σκέψεις 1 έως 8 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, μπορεί, για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, να συνοψισθεί ως ακολούθως.
- 14 Η νυν αναιρεσείουσα, ελληνικής ιθαγενείας, είναι πανεπιστημιακή ερευνήτρια στους τομείς των εφαρμογών στη νανοτεχνολογία, της αποθήκευσης ενέργειας και της βιοϊατρικής.
- 15 Εντός του 2007, η αναιρεσείουσα υπέβαλε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Έρευνας ερευνητική πρόταση για έργο με τίτλο «Μελέτη της μετάβασης από τη μικροκλίμακα στη νανοκλίμακα: βάσεις, προσομοιώσεις και θεωρητικές και πειραματικές εφαρμογές» (στο εξής: έργο).
- 16 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2008 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (Ελλάδα) (στο εξής: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο) υπέγραψαν τη σύμβαση επιχορήγησης αριθ. 211166 (στο εξής: σύμβαση) σχετικά με το έργο. Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο ορίστηκε ως φορέας υποδοχής του έργου. Στις 15 Ιουλίου 2009 τέθηκε σε ισχύ τροποποίηση της σύμβασης αυτής, δυνάμει της οποίας ο Εκτελεστικός Οργανισμός του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Έρευνας (στο εξής: ERCEA) υπεισήλθε στη θέση της Επιτροπής και κατέστη αντισυμβαλλόμενος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου.
- 17 Η σύμβαση προέβλεπε ανώτατο ποσό επιχορήγησης 1 128 400 ευρώ για την υλοποίηση του έργου, το οποίο χορηγήθηκε στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο ως κύριο δικαιούχο, στη νυν αναιρεσείουσα ως κύρια ερευνήτρια καθώς και σε έναν ακόμη ερευνητικό φορέα εγκατεστημένο στην Ελλάδα, ο οποίος υποκαταστάθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 2012 από άλλον ερευνητικό φορέα εγκατεστημένο στη Γερμανία. Το έργο υλοποιήθηκε σε εργαστήριο του Πανεπιστημίου το οποίο τελούσε υπό τη διεύθυνση του πατέρα της αναιρεσείουσας.
- 18 Κατόπιν της ολοκλήρωσης του έργου στις 30 Σεπτεμβρίου 2013, το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο δήλωσε στον ERCEA δαπάνες συνολικού ύψους 1 116 189,21 ευρώ, στις οποίες περιλαμβάνονταν δαπάνες προσωπικού, ύψους 255 219,37 ευρώ, πλέον ενός κονδυλίου 15 020,54 ευρώ για έξοδα μετακίνησης. Το Πανεπιστήμιο ζήτησε την καταβολή του ποσού αυτού δυνάμει της σύμβασης.
- 19 Ο ERCEA, μετά τη διενέργεια εκ των υστέρων οικονομικού ελέγχου, διαπίστωσε ότι δαπάνες προσωπικού, ύψους 245 525,43 ευρώ, δεν ήταν επιλέξιμες και αποφάσισε να αξιώσει από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο την επιστροφή του ως άνω ποσού, εκδίδοντας προς τούτο χρεωστικό σημείωμα. Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο αμφισβήτησε το βάσιμο του περιεχομένου του χρεωστικού σημειώματος ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Με την απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2019, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κατά ERCEA (T-348/16 ΟΡ, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:14), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η απαίτηση που μνημονεύεται στο χρεωστικό σημείωμα του ERCEA, προκειμένου το εν λόγω πανεπιστήμιο να επιστρέψει ποσό

ύψους 245 525,43 ευρώ, ήταν αβάσιμη κατά ποσό ύψους 233 611,75 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε σε επιλέξιμες δαπάνες. Η απόφαση αυτή επικυρώθηκε εν συνεχεία από το Δικαστήριο κατ' αναίρεση, με την απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2021, ERCEA κατά Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (C-280/19 P, EU:C:2021:23).

- 20 Δεδομένου ότι ο ERCEA ενημέρωσε παράλληλα την OLAF για τα πορίσματα του ελέγχου του, στις 29 Μαΐου 2015 ο γενικός διευθυντής της OLAF αποφάσισε να κινήσει έρευνα, βάσει του άρθρου 5 του κανονισμού 883/2013, σχετικά με ενδεχόμενες παρατυπίες ή ενδεχόμενη απάτη κατά την εκτέλεση του έργου.
- 21 Με την από 11 Νοεμβρίου 2019 τελική έκθεσή της επί της έρευνας, η OLAF προέβη σε σειρά διαπιστώσεων. Βάσει των διαπιστώσεων αυτών, η OLAF, αφενός, απήλυθε σύσταση στον ERCEA να λάβει τα κατάλληλα μέτρα για την ανάκτηση από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο των ποσών που κρίθηκαν αχρεωστήτως καταβληθέντα. Αφετέρου, διαβίβασε την τελική έκθεση στις εθνικές δικαστικές αρχές και τους συνέστησε να κινηθούν οι διαδικασίες για τα αδικήματα της απάτης, της πλαστογραφίας και της χρήσης πλαστών εγγράφων εναντίον της αναιρεσείουσας, του πατέρα της και ορισμένων μελών του προσωπικού του εν λόγω πανεπιστημίου.
- 22 Στις 5 Μαΐου 2020 η OLAF δημοσίευσε στην ιστοσελίδα της το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου. Το ανακοινωθέν αυτό, το οποίο αναφερόταν στην έρευνα που μνημονεύεται στις σκέψεις 20 και 21 της παρούσας απόφασης, είχε ως εξής:

«Η προστασία του προϋπολογισμού της Ένωσης προοριζόμενου για την έρευνα ήταν ανέκαθεν ιδιαίτερα σημαντική για την [OLAF]. Μια περίπλοκη απάτη στην οποία εμπλέκεται Ελληνίδα επιστήμονας και το δίκτυο διεθνών ερευνητών της αποκαλύφθηκε από ερευνητές της [OLAF].

Η υπόθεση αφορά επιχορήγηση ύψους περίπου 1,1 εκατ. ευρώ από τον [ERCEA] σε ελληνικό πανεπιστήμιο. Τα χρήματα αυτά προορίζονταν για τη χρηματοδότηση ερευνητικού έργου υπό την ευθύνη μίας πολλά υποσχόμενης νέας επιστήμονας, της οποίας ο πατέρας εργαζόταν στο εν λόγω πανεπιστήμιο. Το έργο φερόταν να περιλαμβάνει ένα δίκτυο άνω των 40 ερευνητών από όλο τον κόσμο υπό τη διεύθυνση της Ελληνίδας επιστήμονας.

Η OLAF άρχισε να έχει υποψίες όταν ανακάλυψε τον τρόπο με τον οποίο υποτίθεται ότι πληρώνονταν οι διεθνείς ερευνητές. Οι επιταγές εκδίδονταν στο όνομα μεμονωμένων ερευνητών, αλλά στη συνέχεια κατατίθεντο σε τραπεζικούς λογαριασμούς με πολλαπλούς δικαιούχους. Οι υποψίες αυξήθηκαν όταν προέκυψε ότι οι επιταγές κατατέθηκαν προσωπικά στους τραπεζικούς λογαριασμούς από την επικεφαλής επιστήμονα.

Η ομάδα έρευνας της OLAF αποφάσισε να διενεργήσει επιτόπιο έλεγχο στο εν λόγω πανεπιστήμιο. Παρά τις προσπάθειες της επικεφαλής ερευνητριάς να παρεμποδίσει την έρευνα, και με τη βοήθεια των ελληνικών εθνικών αρχών επιβολής του νόμου, οι οποίες παρείχαν την πρόσβαση σε τραπεζικούς λογαριασμούς, καθώς και με ψηφιακές εγκληματολογικές έρευνες της ίδιας της OLAF, η OLAF μπόρεσε να ανασυνθέσει την πραγματική ιστορία πίσω από την απάτη.

Βρέθηκαν αδιάσειστα στοιχεία, τα οποία αποδεικνύουν ότι η επικεφαλής επιστήμονας είχε ανοίξει τους τραπεζικούς λογαριασμούς που χρησιμοποιούνταν για την “πληρωμή” των διεθνών ερευνητών και είχε καταστήσει τον εαυτό της συνδικαιούχο των λογαριασμών προκειμένου να αποκτήσει πρόσβαση στα χρήματα. Η OLAF ακολούθησε τις οικονομικές διαδρομές και μπόρεσε να αποδείξει ότι μεγάλα ποσά είτε ανελήφθησαν τοις μετρητοίς από την επιστήμονα είτε μεταφέρθηκαν στον ιδιωτικό λογαριασμό της. Η OLAF επικοινωνήσε με ορισμένους ερευνητές

που υποτίθεται ότι συμμετείχαν στο ερευνητικό έργο. Κανένας από αυτούς δεν γνώριζε ότι το όνομά του συνδεόταν με το έργο ούτε είχε γνώση για τους τραπεζικούς λογαριασμούς που είχαν ανοιχθεί στο όνομά τους ή για οποιαδήποτε πληρωμή προς αυτούς.

[...]

Η έρευνα ολοκληρώθηκε τον Νοέμβριο του περασμένου έτους με συστάσεις προς τον ERCEA να ανακτήσει περίπου 190 000 ευρώ (το μερίδιο της επιχορήγησης ύψους 1,1 εκατ. ευρώ που φέρεται να καταβλήθηκε στους διεθνείς ερευνητές) καθώς και προς τις εθνικές αρχές να κινήσουν δικαστικές διαδικασίες κατά των εμπλεκόμενων προσώπων.»

III. Η αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Ιουνίου 2020, η νυν αναιρεσείουσα άσκησε αγωγή δυνάμει του άρθρου 268 ΣΛΕΕ, με αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή σε καταβολή χρηματικής ικανοποίησης για την ηθική βλάβη την οποία υποστήριξε ότι υπέστη λόγω του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου.
- 24 Προς στήριξη της αγωγής της, η νυν αναιρεσείουσα προέβαλε ότι, με τη δημοσίευση του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου, η OLAF παρέβη κατάφωρα τις διατάξεις του κανονισμού 2018/1725 για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, παραβίασε την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), παρέβη το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2013 και την υποχρέωση τήρησης της εμπιστευτικότητας των ερευνών που προβλέπεται στο άρθρο 10, παράγραφος 5, του τελευταίου κανονισμού, προσέβαλε το κατά το άρθρο 41 του Χάρτη δικαίωμα σε χρηστή διοίκηση και παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας.
- 25 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το σύνολο των αιτιάσεων που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα κατά της OLAF και απέρριψε την αγωγή της στο σύνολό της.

IV. Αιτήματα των διαδίκων

- 26 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
 - να αποφανθεί οριστικώς επί της αγωγής και
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της αναιρετικής διαδικασίας όσο και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 27 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·
 - να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 28 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους οι οποίοι αφορούν, ο πρώτος, εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας του «ταυτοποιήσιμο φυσικού προσώπου» κατά το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725, ο δεύτερος, εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2013 και του άρθρου 48, παράγραφος 1, του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), τα οποία αφορούν το περιεχόμενο της έννοιας του τεκμηρίου αθωότητας, και, ο τρίτος, παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με παράβαση του άρθρου 41 του Χάρτη, το οποίο αφορά το δικαίωμα σε χρηστή διοίκηση.

A. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 29 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος διαρθρώνεται σε τέσσερα σκέλη, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε το δίκαιο της Ένωσης κρίνοντας, στις σκέψεις 91 και 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου είχε καταστήσει δυνατή, αυτοτελώς ή και με τη χρήση μέσων που θα μπορούσαν ευλόγως να χρησιμοποιηθούν από αναγνώστη, την ταυτοποίηση της αναιρεσείουσας, με αποτέλεσμα οι περιεχόμενες στο ανακοινωθέν αυτό πληροφορίες να μην εμπίπτουν στην έννοια των «δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» του άρθρου 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725, και ο κανονισμός αυτός να μην έχει εφαρμογή.

1. Επί του πρώτου και του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

- 30 Με το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι εφάρμοσε εσφαλμένα νομικά κριτήρια προκειμένου να ερμηνεύσει την έννοια «ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο» του άρθρου 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725.
- 31 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η εξακρίβωση της ταυτότητάς της έπρεπε να απορρέει από το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου και δεν μπορούσε να προκύπτει από εξωτερικά ή συμπληρωματικά στοιχεία τα οποία δεν συνδέονταν με την προσαπτόμενη στην OLAf συμπεριφορά. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, το γεγονός ότι είναι αναγκαία συμπληρωματικά στοιχεία για την εξακρίβωση της ταυτότητας είναι σύμφυτο με την έννοια της «έμμεσης ταυτοποίησης», τέτοια δε στοιχεία μπορούν να βρίσκονται στη διάθεση άλλου προσώπου πλην του υπευθύνου της επεξεργασίας (πρβλ. απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, σκέψεις 39 και 41).
- 32 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το φυσικό πρόσωπο στο οποίο αναφέρεται μια πληροφορία είναι «ταυτοποιήσιμο» υπό την έννοια του άρθρου 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725, μόνον αν η ταυτότητά του μπορεί να εξακριβωθεί από έναν «μέσο αναγνώστη» ο οποίος δεν διαθέτει ο ίδιος πρόσθετα στοιχεία που να του παρέχουν τη δυνατότητα να εξακριβώσει την ταυτότητα του

προσώπου το οποίο αφορά η πληροφορία. Αντιθέτως, κατά την αναιρεσεύουσα, η διάταξη αυτή αφορά κάθε άλλο πρόσωπο εκτός του υπευθύνου της επεξεργασίας το οποίο έχει στη διάθεσή του τέτοια στοιχεία. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως αρνήθηκε, στις σκέψεις 81, 82 και 87 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, να λάβει υπόψη το γεγονός ότι ο Γερμανός δημοσιογράφος, για τον οποίο γίνεται λόγος στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, είχε ταυτοποιήσει την αναιρεσεύουσα ως το πρόσωπο στο οποίο αναφερόταν το επίμαχο ανακοινωθέν Τύπου. Το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να αποφανθεί ότι η ταυτότητά της μπορούσε να εξακριβωθεί από αναγνώστη ο οποίος διέθετε πρόσθετα στοιχεία, όπως και ο Γερμανός δημοσιογράφος, και ότι τα αναγνωριστικά στοιχεία ταυτότητας που περιλαμβάνονταν στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου ήταν ικανά να οδηγήσουν την ταυτοποίησή της από τα μέλη της οικογένειάς της και τους συναδέλφους της που γνώριζαν την επαγγελματική της σταδιοδρομία καθώς και την απασχόλησή της ως κύριας ερευνήτριας στο έργο.

- 33 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσεύουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 65, 67 και 68 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι μόνον τα ήσσονος ή άνευ σημασίας μέσα, τα οποία μπορούν να αποδείξουν με ευκολία και ταχύτητα την ταυτότητα του προσώπου το οποίο αφορά η πληροφορία, εμπίπτουν στην έννοια των «μέσων τα οποία είναι ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν» για την εξακρίβωση της ταυτότητας του υποκειμένου των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, η αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού 2018/1725 αναφέρει μόνον ότι, για να διαπιστωθεί κατά πόσον κάποια μέσα είναι ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν για την εξακρίβωση της ταυτότητας ενός προσώπου, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα έξοδα και ο χρόνος που απαιτούνται για την ταυτοποίηση, χωρίς να θέτει ως προϋπόθεση τα έξοδα ή ο χρόνος να είναι ελάχιστα ή μηδαμινά.
- 34 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του πρώτου και του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως.
- 35 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, το εν λόγω θεσμικό όργανο υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 2018/1725 λαμβάνει τον «κίνδυνο ταυτοποίησης» ως κριτήριο ορισμού της δυνατότητας ταυτοποίησης και αναφέρεται στην ανάγκη να λαμβάνονται υπόψη «όλοι οι αντικειμενικοί παράγοντες» ώστε αυτός ο κίνδυνος να διακριβωθεί. Επομένως, δεν αρκεί απλώς να υπάρχει υποθετικά η δυνατότητα εντοπισμού ενός ατόμου προκειμένου να θεωρηθεί ότι η ταυτότητά του «μπορεί να εξακριβωθεί». Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα και στη συνέχεια επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τους πραγματικούς ισχυρισμούς της αναιρεσεύουσας προκειμένου να προσδιορίσει εάν η ταυτότητά της μπορούσε να εξακριβωθεί άμεσα ή έμμεσα, τονίζει δε ότι η νυν αναιρεσεύουσα έφερε το βάρος απόδειξης της συνδρομής των προϋποθέσεων της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης βάσει του άρθρου 340 ΣΛΕΕ. Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε, όμως, στη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσεύουσα δεν απέδειξε ότι η ταυτότητά της μπορούσε να εξακριβωθεί με βεβαιότητα από έναν αναγνώστη του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου, με τη χρήση μέσων που ήταν ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν.
- 36 Επιπλέον, η Επιτροπή εκθέτει ότι το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσεύουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη έστω και μίας συγκεκριμένης περίπτωσης κατά την οποία εξακριβώθηκε η ταυτότητά της αποκλειστικά από την ανάγνωση του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου. Επομένως, η αναιρεσεύουσα δεν μπορεί βασίμως να αντλήσει επιχείρημα από το γεγονός ότι η ταυτότητά της θα μπορούσε να εξακριβωθεί από μέλη της οικογένειάς της ή από συναδέλφους. Επιπλέον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 73 και 78 έως 81 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αποδείχθηκε ενώπιον του Γενικού

Δικαστηρίου ότι το μόνο πρόσωπο που εξακρίβωσε και αποκάλυψε στο κοινό την ταυτότητα της αναιρεσείουσας ήταν ο Γερμανός δημοσιογράφος, ο οποίος, όμως, γνώριζε ήδη τη διαδρομή της και εκείνη του πατέρα της, όπως επίσης και ότι ο εν λόγω δημοσιογράφος είχε ήδη στη διάθεσή του πλήθος πληροφοριών. Πάντως, στο αναιρετικό στάδιο της δίκης, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι ο δημοσιογράφος αυτός διέθετε «υποκειμενικές εξωτερικές γνώσεις» που αφορούσαν την αναιρεσείουσα.

- 37 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι από τις σκέψεις 65 έως 68 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν προκύπτει ότι μόνον μέσα «ήσσονος ή άνευ σημασίας» εμπίπτουν στον ορισμό των «μέσων τα οποία είναι ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν». Ειδικότερα, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας βασίζεται σε εσφαλμένη και αποσπασματική ερμηνεία της τελευταίας περιόδου της σκέψης 65 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η οποία πρέπει να ερμηνευθεί σε συνδυασμό με το υπόλοιπο περιεχόμενο της εν λόγω σκέψης 65, αλλά και με τις σκέψεις 61 έως 68 της απόφασης αυτής, όπου το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας. Το νομικό κριτήριο που εφάρμοσε το Γενικό Δικαστήριο αφορούσε ακριβώς το ζήτημα αν η αναιρεσείουσα ήταν ταυτοποιήσιμη στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου με τη βοήθεια μέσων τα οποία ήταν ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 38 Με το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει, εν συνόψει, στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι οι περιεχόμενες στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου πληροφορίες δεν εμπίπτουν στην έννοια των «δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» κατά το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 και ότι, ως εκ τούτου, ο κανονισμός αυτός δεν είχε εφαρμογή στην περίπτωση της.

1) Επί του παραδεκτού του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 39 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ορισμένα εκ των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν προς στήριξη του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως αφορούν την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και, ως εκ τούτου, δεν υπόκεινται στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας.
- 40 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου νομικός χαρακτηρισμός ενός πραγματικού περιστατικού ή μιας πράξης αποτελεί νομικό ζήτημα το οποίο μπορεί να προβληθεί κατ' αναίρεση (απόφαση της 12ης Μαΐου 2022, Klein κατά Επιτροπής, C-430/20 P, EU:C:2022:377, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 41 Από τη διατύπωση, όμως, του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως καθώς και από το σύνολο των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν προς στήριξή του προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο λόγω του ότι στηρίχθηκε σε εσφαλμένα νομικά κριτήρια κατά την ερμηνεία του όρου «ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο» και προέβη, επί της βάσεως αυτής, σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πληροφοριών που περιέχονται στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου ως πληροφοριών οι οποίες δεν εμπίπτουν στην έννοια των «δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» κατά το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725.
- 42 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως προβάλλεται παραδεκτώς.

2) *Επί του βασίμου του πρώτου και του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως*

- 43 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι ο ορισμός της έννοιας «δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα» στο άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 είναι κατ' ουσίαν πανομοιότυπος με τον ορισμό της έννοιας αυτής στο άρθρο 4, σημείο 1, του ΓΚΠΔ. Επιπλέον, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 του κανονισμού 2018/1725, καθώς και από το άρθρο 2, παράγραφος 3, και το άρθρο 98 του ΓΚΠΔ, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να θεσπίσει καθεστώς προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εκ μέρους των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης, το οποίο να είναι ισοδύναμο με εκείνο του ΓΚΠΔ, ώστε να διασφαλίσει την ομοιόμορφη και συνεκτική προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των προσωπικών τους δεδομένων εντός της Ένωσης. Επομένως, το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 και το άρθρο 4, σημείο 1, του ΓΚΠΔ πρέπει να ερμηνεύονται κατά τον ίδιο τρόπο.
- 44 Το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 ορίζει ότι ως δεδομένο προσωπικού χαρακτήρα νοείται «κάθε πληροφορία που αφορά ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο».
- 45 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η χρήση της φράσης «κάθε πληροφορία» στον ορισμό της έννοιας του «δεδομένου προσωπικού χαρακτήρα» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 4, σημείο 1, του ΓΚΠΔ αντικατοπτρίζει τον σκοπό του νομοθέτη της Ένωσης να ορίσει ευρέως την έννοια αυτή, η οποία δυνητικά καλύπτει κάθε είδος πληροφοριών, τόσο αντικειμενικών όσο και υποκειμενικών, με τη μορφή γνώμης ή εκτίμησης, υπό την προϋπόθεση ότι οι πληροφορίες αυτές «αφορούν» το συγκεκριμένο πρόσωπο. Η πληροφορία αφορά ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο όταν, λόγω του περιεχομένου της, του σκοπού της ή του αποτελέσματός της, συνδέεται με ταυτοποιήσιμο πρόσωπο (απόφαση της 4ης Μαΐου 2023, Österreichische Datenschutzbehörde και CRIF, C-487/21, EU:C:2023:369, σκέψεις 23 και 24).
- 46 Όσον αφορά τον «ταυτοποιήσιμο» χαρακτήρα ενός φυσικού προσώπου, το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 διευκρινίζει ότι ως ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο νοείται «εκείνο του οποίου η ταυτότητα μπορεί να εξακριβωθεί, άμεσα ή έμμεσα, ιδίως μέσω αναφοράς σε αναγνωριστικό στοιχείο ταυτότητας, όπως όνομα, σε αριθμό ταυτότητας, σε δεδομένα θέσης, σε επιγραμμικό αναγνωριστικό ταυτότητας, ή σε έναν ή περισσότερους παράγοντες που προσιδιάζουν στη σωματική, φυσιολογική, γενετική, ψυχολογική, οικονομική, πολιτιστική ή κοινωνική ταυτότητα του εν λόγω φυσικού προσώπου».
- 47 Η εκ μέρους του νομοθέτη της Ένωσης χρήση του όρου «έμμεσα» υποδηλώνει ότι, για τον χαρακτηρισμό πληροφορίας ως δεδομένου προσωπικού χαρακτήρα, δεν απαιτείται η εν λόγω πληροφορία να καθιστά, αυτή και μόνον, δυνατή την εξακρίβωση της ταυτότητας του υποκειμένου των δεδομένων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, σκέψη 41).
- 48 Στην αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού 2018/1725 επισημαίνεται ειδικότερα ότι, για να κριθεί κατά πόσον ένα φυσικό πρόσωπο είναι ταυτοποιήσιμο, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη «όλα τα μέσα τα οποία είναι ευλόγως πιθανό» ότι θα χρησιμοποιηθούν από τον υπεύθυνο επεξεργασίας ή «από τρίτο» για την «άμεση ή έμμεση» εξακρίβωση της ταυτότητας του φυσικού προσώπου. Επομένως, για να χαρακτηριστεί ένα στοιχείο ως «δεδομένο προσωπικού χαρακτήρα» δεν απαιτείται όλες οι πληροφορίες που καθιστούν δυνατή την εξακρίβωση του υποκειμένου των δεδομένων να βρίσκονται στη διάθεση ενός μόνον προσώπου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, σκέψη 43).

- 49 Ειδικότερα, δεν μπορεί να συναχθεί από το γεγονός ότι είναι αναγκαίες συμπληρωματικές πληροφορίες για την εξακρίβωση της ταυτότητας του υποκειμένου των δεδομένων ότι τα επίμαχα δεδομένα αποκλείεται να αποτελούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, σκέψη 44).
- 50 Ωστόσο, η δυνατότητα συνδυασμού των επίμαχων δεδομένων με συμπληρωματικές πληροφορίες πρέπει επιπλέον να αποτελεί μέσο που μπορεί ευλόγως να χρησιμοποιηθεί για την εξακρίβωση της ταυτότητας του υποκειμένου των δεδομένων. Για να διαπιστωθεί κατά πόσον κάποια μέσα είναι ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν για την εξακρίβωση της ταυτότητας του φυσικού προσώπου, θα πρέπει, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού 2018/1725, να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι αντικειμενικοί παράγοντες, όπως τα έξοδα και ο χρόνος που απαιτούνται για την ταυτοποίηση, λαμβανομένων υπόψη της τεχνολογίας που είναι διαθέσιμη κατά τον χρόνο της επεξεργασίας και των εξελίξεων της τεχνολογίας.
- 51 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ένα μέσο δεν μπορεί ευλόγως να χρησιμοποιηθεί για την εξακρίβωση της ταυτότητας του υποκειμένου των δεδομένων όταν η εξακρίβωση της ταυτότητας του προσώπου αυτού απαγορεύεται από τον νόμο ή είναι ανέφικτη στην πράξη, παραδείγματος χάρη λόγω του ότι απαιτεί δυσανάλογη προσπάθεια από άποψη χρόνου, καθώς και οικονομικών και ανθρώπινων πόρων, με αποτέλεσμα ο κίνδυνος εξακρίβωσης της ταυτότητας να φαίνεται στην πραγματικότητα αμελητέος (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, σκέψη 46).
- 52 Εν προκειμένω, προκειμένου να διαπιστώσει εάν το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου περιέχει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, υπό την έννοια του άρθρου 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι μόνον οι πράξεις ή οι συμπεριφορές που μπορούν να καταλογιστούν σε θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Ένωσης μπορούν να στοιχειοθετήσουν την ευθύνη της Ένωσης. Εξ αυτού συνήγαγε, στην ίδια σκέψη 49, ότι η εξακρίβωση της ταυτότητας της αναιρεσείουσας έπρεπε να απορρέει από το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου και δεν μπορούσε να προκύπτει από εξωτερικά στοιχεία μη συνδεδεμένα με την προσαπτόμενη στην OLAF συμπεριφορά, κατόπιν δε τούτου το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε αποκλειστικά και μόνον τις περιεχόμενες στο εν λόγω ανακοινωθέν πληροφορίες βάσει των οποίων οι αναγνώστες θα μπορούσαν ενδεχομένως να εξακριβώσουν την ταυτότητα της αναιρεσείουσας.
- 53 Όσον αφορά, εν συνεχεία, την αποκάλυψη της ταυτότητας της αναιρεσείουσας από τον Γερμανό δημοσιογράφο που είχε αναρτήσει άρθρο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (Twitter) σχετικά με τις κατηγορίες της OLAF που μνημονεύονταν στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου που την αφορούσε, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 82 και 87 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αποκάλυψη αυτή δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη, δεδομένου ότι ο εν λόγω δημοσιογράφος δεν ήταν σε θέση να εξακριβώσει την ταυτότητα της αναιρεσείουσας μόνο με βάση τα αναγνωριστικά στοιχεία που περιλαμβάνονταν στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου και έπρεπε να χρησιμοποιήσει στοιχεία ταυτοποίησης εξωτερικά και συμπληρωματικά των περιεχόμενων στο ανακοινωθέν. Προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, στις σκέψεις 76 και 81 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο εν λόγω δημοσιογράφος δεν ήταν μέσος αναγνώστης, αλλά επαγγελματίας ερευνητής δημοσιογράφος, ειδικευμένος στον τομέα των επιστημών, ο οποίος είχε υποκειμενικές εξωτερικές γνώσεις που αφορούσαν την αναιρεσείουσα.

- 54 Ωστόσο, το ζήτημα αν πληροφορίες που περιέχονται σε ανακοινωθέν Τύπου εκδοθέν από θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Ένωσης εμπίπτουν στην έννοια των «δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» κατά το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 δεν πρέπει να συγχέεται με το ζήτημα των αναγκαίων προϋποθέσεων για τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης. Το πρώτο ζήτημα πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικώς υπό το πρίσμα των προϋποθέσεων που τάσσει η συγκεκριμένη διάταξη και, επομένως, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν μπορεί να εξαρτάται από εκτιμήσεις αφορώσες τον καταλογισμό μιας πράξης στην Ένωση.
- 55 Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, όπως προκύπτει από τις διαλαμβανόμενες στις σκέψεις 48 έως 51 της παρούσας απόφασης εκτιμήσεις, σύμφυτο προς την «έμμεση ταυτοποίηση» ενός προσώπου είναι το γεγονός ότι, προκειμένου να ταυτοποιηθεί το εν λόγω πρόσωπο, πρέπει τα επίμαχα δεδομένα να συνδυάζονται με συμπληρωματικές πληροφορίες. Εντεύθεν προκύπτει επίσης ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 49 και 87 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το γεγονός ότι οι συμπληρωματικές αυτές πληροφορίες προέρχονται από άλλο πρόσωπο ή πηγή πλην του υπευθύνου της επεξεργασίας των επίμαχων δεδομένων ουδόλως αποκλείει τη δυνατότητα εξακρίβωσης της ταυτότητας ενός προσώπου.
- 56 Επιπλέον, ο κανονισμός 2018/1725 δεν τάσσει καμία προϋπόθεση όσον αφορά τα πρόσωπα που μπορούν να εξακριβώσουν την ταυτότητα του προσώπου με το οποίο συνδέεται μια πληροφορία, δεδομένου ότι η αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού αυτού αναφέρεται όχι μόνο στον υπεύθυνο της επεξεργασίας, αλλά και σε «τρίτο».
- 57 Όσον αφορά ειδικότερα ανακοινωθέν Τύπου εκδοθέν από ερευνητική αρχή προκειμένου να ενημερωθεί το κοινό σχετικά με την έκβαση μιας έρευνας, το ανακοινωθέν αυτό, ως εκ της φύσεώς του, απευθύνεται, μεταξύ άλλων, σε δημοσιογράφους, με αποτέλεσμα να μην μπορούν αυτοί να διακριθούν από τον «μέσο αναγνώστη», στον οποίο αναφέρεται η σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.
- 58 Εντούτοις, απλώς και μόνον το γεγονός ότι ερευνητής δημοσιογράφος κοινολόγησε την ταυτότητα προσώπου στο οποίο αναφέρεται ένα ανακοινωθέν Τύπου, όπως εν προκειμένω, δεν αρκεί για να συναχθεί ότι οι περιεχόμενες στο ανακοινωθέν πληροφορίες πρέπει κατ' ανάγκην να χαρακτηριστούν ως δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, υπό την έννοια του άρθρου 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725, και ότι δεν υφίσταται υποχρέωση εξέτασης της δυνατότητας ταυτοποίησης του συγκεκριμένου προσώπου.
- 59 Ως προς το ζήτημα αν το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που αφορούν τη δυνατότητα ταυτοποίησης της αναιρεσείουσας, το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου, όπως επισήμανε εν συνόψει το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 53 έως 55 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, περιέχει ορισμένες πληροφορίες που σχετίζονται με την αναιρεσείουσα βάσει των οποίων θα μπορούσε να εξακριβωθεί η ταυτότητά της, ήτοι το φύλο, την ιθαγένεια και το επάγγελμά της, την ένδειξη ότι επρόκειτο για νεαρό άτομο και ότι ήταν υπεύθυνη για το επίμαχο χρηματοδοτούμενο ερευνητικό έργο, όπως και μνεία του ποσού της επιχορήγησης, του οργανισμού που χορήγησε το ποσό αυτό, ήτοι του ERCEA, της φύσης της οντότητας που αποτέλεσε τον φορέα υποδοχής του έργου και της χώρας στην οποία αυτός βρισκόταν, ήτοι ενός πανεπιστημίου στην Ελλάδα, αναφορά στον πατέρα της ενδιαφερομένης και στο γεγονός ότι αυτός ασκούσε το επάγγελμά του στην εν λόγω οντότητα, όπως και τον κατά προσέγγιση αριθμό των ερευνητών που απασχολούνταν για το εν λόγω έργο υπό τη διεύθυνση της ενδιαφερομένης.

- 60 Αντιθέτως, όμως, προς το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, πληροφορίες σχετικές με το φύλο προσώπου στο οποίο αναφέρεται ένα ανακοινωθέν Τύπου, με την ιθαγένειά του, τη δραστηριότητα του πατέρα του, το ποσό της επιδότησης για επιστημονικό έργο και τη γεωγραφική θέση του φορέα υποδοχής του εν λόγω επιστημονικού έργου, θεωρούμενες στο σύνολό τους, περιέχουν στοιχεία βάσει των οποίων θα μπορούσε να ταυτοποιηθεί το πρόσωπο στο οποίο αναφέρεται το εν λόγω ανακοινωθέν Τύπου, ιδίως από εργαζομένους στον ίδιο επιστημονικό τομέα που γνωρίζουν την επαγγελματική σταδιοδρομία του συγκεκριμένου προσώπου.
- 61 Στο πλαίσιο αυτό, βάσει της μνημονευόμενης στη σκέψη 51 της παρούσας απόφασης νομολογίας του Δικαστηρίου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ασήμαντος ο κίνδυνος ταυτοποίησης του υποκειμένου των δεδομένων. Συναφώς, για τους εργαζομένους στον ίδιο επιστημονικό τομέα, πληροφορίες όπως οι παρατιθέμενες στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης, θεωρούμενες στο σύνολό τους, καθιστούν δυνατή την ταυτοποίηση του οικείου προσώπου, χωρίς η ταυτοποίηση αυτή να απαιτεί δυσανάλογη προσπάθεια από άποψη χρόνου και οικονομικών και ανθρώπινων πόρων. Επιπλέον, αντιθέτως προς όσα υποστήριξε η Επιτροπή, η αναιρεσείουσα δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει ότι είχε πράγματι ταυτοποιηθεί από έναν από τους ανωτέρω εργαζομένους, δεδομένου ότι δεν προβλέπεται τέτοια προϋπόθεση στο άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725, το οποίο απαιτεί απλώς και μόνον να είναι το πρόσωπο «ταυτοποιήσιμο».
- 62 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η περιγραφή, στον ιστότοπο του ERCEA, των 70 περίπου έργων που χρηματοδοτήθηκαν από τον οργανισμό αυτόν και των οποίων οι φορείς υποδοχής βρίσκονταν στην Ελλάδα περιλάμβανε διάφορα βασικά στοιχεία που επέτρεπαν στον χρήστη του διαδικτύου να βρει τις πληροφορίες που επιθυμούσε, όπως το όνομα του υπευθύνου του έργου ή την ονομασία του φορέα υποδοχής ή ακόμη το ποσό της χρηματοδότησης.
- 63 Ένα ανακοινωθέν Τύπου το οποίο αφορά συμπεριφορές φερόμενες ως παράνομες, όπως οι πράξεις που συνιστούν απάτη ή δωροδοκία, προκαλεί ασφαλώς ενδιαφέρον στο κοινό και ωθεί τους αναγνώστες του, ιδίως δημοσιογράφους, να πραγματοποιήσουν έρευνες σχετικά με το πρόσωπο το οποίο αφορά το ανακοινωθέν. Στο πλαίσιο αυτό, ουδόλως προκύπτει ότι είναι δυσανάλογη η προσπάθεια για την πραγματοποίηση τέτοιων ερευνών σε ιστότοπο, όπως στον ιστότοπο του ERCEA, με περιήγηση στην περιγραφή των περίπου 70 χρηματοδοτούμενων έργων που περιλαμβάνονταν στον εν λόγω ιστότοπο, σε συνδυασμό με άλλες έρευνες στο διαδίκτυο από τις οποίες κατά πάσα πιθανότητα θα ήταν δυνατό να προκύψει το όνομα και άλλα αναγνωριστικά στοιχεία της ταυτότητας του προσώπου το οποίο αφορά το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου, και, κατά συνέπεια, ο κίνδυνος ταυτοποίησης της αναιρεσείουσας από τους δημοσιογράφους ή άλλα πρόσωπα που δεν γνώριζαν την επαγγελματική της σταδιοδρομία δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί αμελητέος, υπό την έννοια της μνημονευόμενης στη σκέψη 51 της παρούσας απόφασης νομολογίας.
- 64 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, στις σκέψεις 49 και 87 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κρίνοντας ότι η εξακρίβωση της ταυτότητας της αναιρεσείουσας δεν μπορούσε να προκύψει από εξωτερικά ή συμπληρωματικά στοιχεία που δεν συνδέονταν με την προσαπτόμενη στην OLAF συμπεριφορά. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που υποβλήθηκαν στην κρίση του, κατά το μέρος που έκρινε, στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τα αναγνωριστικά στοιχεία ταυτότητας που περιλαμβάνονταν στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου δεν καθιστούσαν ευλόγως δυνατή την

εξακρίβωση της ταυτότητας της αναιρεσείδουσας, είτε διά της απλής αντικειμενικής ανάγνωσης του ανακοινωθέντος είτε με τη χρήση μέσων τα οποία ήταν «ευλόγως πιθανό ότι θα χρησιμοποιηθούν» από έναν από τους αναγνώστες του ανακοινωθέντος.

- 65 Ως εκ τούτου, εσφαλμένως επίσης έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 91 και 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι περιεχόμενες στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου πληροφορίες δεν ενέπιπταν στην έννοια των «δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» κατά το άρθρο 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 και ότι ο κανονισμός αυτός δεν είχε εφαρμογή εν προκειμένω.
- 66 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να γίνουν δεκτά.

2. Επί του τρίτου και του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 67 Λαμβανομένων υπόψη των όσων κρίθηκαν στη σκέψη 65 της παρούσας απόφασης, παρέλκει η εξέταση του τρίτου και του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, καθόσον τα σκέλη αυτά ομοίως αφορούν την ορθότητα των συμπερασμάτων που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 91 και 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

B. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 68 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείδουσα αμφισβητεί την ορθότητα του συμπεράσματος του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσείδουσα δεν μπορούσε να προβάλει παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας που προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2013 και κατοχυρώνεται στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ, για τον λόγο ότι δεν ήταν ταυτοποιημένη ή ταυτοποιήσιμη στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου. Θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι εφάρμοσε τα κριτήρια του άρθρου 3, σημείο 1, του κανονισμού 2018/1725 κατά την εξέταση της ύπαρξης ενδεχόμενης παραβίασης της αρχής αυτής. Συγκεκριμένα, η αναιρεσείδουσα εκτιμά ότι αρκεί να είναι δυνατή η εξακρίβωση της ταυτότητας ενός προσώπου με οποιοδήποτε μέσο, ανεξαρτήτως του χρόνου και του κόστους που απαιτούνται προς τούτο.
- 69 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, μεταξύ άλλων, διότι η παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας προϋποθέτει ότι το πρόσωπο που επικαλείται μια τέτοια παραβίαση είναι πρόσωπο ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο, όπερ δεν συμβαίνει, κατ' αυτήν, εν προκειμένω.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 70 Λαμβανομένου υπόψη του εκτιθέμενου στη σκέψη 65 της παρούσας απόφασης συμπεράσματος, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 106 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσείδουσα δεν ήταν ταυτοποιημένη ή ταυτοποιήσιμη στο επίδικο ανακοινωθέν Τύπου και ότι, ως εκ τούτου, δεν κατέστη δυνατή η εκ μέρους της απόδειξη παραβίασης του τεκμηρίου αθωότητας.

- 71 Επομένως, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ο λόγος αυτός πρέπει να γίνει δεκτός.

Γ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 72 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 157 και 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, παραμόρφωσε προδήλως αποδεικτικό στοιχείο αναγόμενο στην προσβολή του δικαιώματος σε χρηστή διοίκηση, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη.
- 73 Πρώτον, η αναιρεσείουσα παρατηρεί ότι, αντιθέτως προς τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, από την απλή ανάγνωση της τελικής έκθεσης της OLAF προκύπτει ότι όλοι οι ερευνητές –και όχι μόνον ορισμένοι εξ αυτών– δήλωσαν ότι συμμετείχαν στο έργο. Συγκεκριμένα, στο σημείο 2.3.3.2 της έκθεσης αυτής μνημονεύεται ρητώς ότι «οι δέκα ερευνητές που απάντησαν στα ερωτηματολόγια της OLAF επιβεβαίωσαν ότι συμμετείχαν στο έργο MINATRAN». Ομοίως, από το εν λόγω σημείο 2.3.3.2, κατά το οποίο, «[ω]στόσο, ορισμένοι ερευνητές δεν επιβεβαίωσαν τις δαπάνες που δηλώθηκαν εξ ονόματός τους από το [Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο] ούτε την κατοχή ελληνικού τραπεζικού λογαριασμού», καθώς και από τη σύνοψη των απαντήσεων των ερευνητών που περιλαμβάνεται στην εν λόγω έκθεση, προκύπτει ότι οι περισσότεροι ερευνητές τελούσαν όντως σε γνώση των τραπεζικών λογαριασμών που είχαν ανοιχθεί στο όνομά τους και των πληρωμών που είχαν πραγματοποιηθεί προς αυτούς. Έτσι, ενώ από το σύνολο των απαντήσεων των ερευνητών προκύπτει ότι όλοι γνώριζαν ότι το όνομά τους συνδεόταν με το έργο, το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου ανέφερε ανακριβώς ότι κανένας από τους ερευνητές δεν το γνώριζε. Επιπλέον, η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ότι το εν λόγω ανακοινωθέν, με τη χρήση του όρου «κανένας», εννοούσε «ορισμένοι» ερευνητές συνιστά παραμόρφωση του περιεχομένου του ανακοινωθέντος.
- 74 Δεύτερον, όσον αφορά τη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι από το σημείο 2.3.3.1 της τελικής έκθεσης της OLAF προκύπτει ότι το μόνο που της είχε προσαφθεί ως προσπάθεια παρεμπόδισης της έρευνας ήταν η αποστολή ενός μόνον ηλεκτρονικού μηνύματος σε έναν μόνον ερευνητή. Ακόμη και αν ήθελε θεωρηθεί ότι αυτό το ένα και μοναδικό μήνυμα, με το οποίο είχε απλώς επισημάνει στον εν λόγω ερευνητή ότι δεν ήταν υποχρεωμένος να απαντήσει στο ερωτηματολόγιο της OLAF, μπορεί να χαρακτηριστεί ως προσπάθεια παρεμπόδισης της έρευνας, η περιεχόμενη στη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα «είχε επανειλημμένως επικοινωνήσει με ορισμένους ερευνητές» συνιστά πρόδηλη παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών.
- 75 Κατά την Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η OLAF δεν είχε αποκαλύψει με το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου ανακριβείς πληροφορίες οι οποίες διαστρέβλωσαν τα συμπεράσματα της τελικής της έκθεσης. Εν πάση περιπτώσει, κατ' αυτήν, μόνον η κατάφωρη παραβίαση της αρχής της επιμέλειας θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης.
- 76 Περαιτέρω, η Επιτροπή φρονεί ότι τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας τα οποία βάλλουν κατά της σκέψης 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης πρέπει ομοίως να απορριφθούν. Συγκεκριμένα, προς τεκμηρίωση της προβαλλόμενης παραμόρφωσης, η αναιρεσείουσα επικαλείται επιμέρους στοιχεία της τελικής έκθεσης της OLAF, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το ότι

από άλλα στοιχεία της ίδιας έκθεσης προέκυπτε ότι η αναιρεσείουσα είχε επίσης έλθει σε επαφή με έναν ερευνητή για να τον ενημερώσει ότι δεν ήταν υποχρεωμένος να απαντήσει στην OLAF και με έναν ακόμη για να του ζητήσει να διορθώσει τις αρχικές απαντήσεις του. Εξάλλου, η κατά το ίδιο χρονικό διάστημα αυθόρμητη ανάκληση ή τροποποίηση, εκ μέρους ορισμένων ερευνητών, των αρχικών τους απαντήσεων θεωρήθηκε από την OLAF ως ένδειξη ότι οι συγκεκριμένοι ερευνητές ήταν αποδέκτες μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου παρόμοιου περιεχομένου.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 77 Στη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι από τη δικογραφία προέκυπτε ότι, χρησιμοποιώντας, στην πέμπτη παράγραφο του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου, τη φράση «[κ]ανένας από αυτούς [τους ερευνητές] δεν γνώριζε» προκειμένου να προσδιορίσει «ορισμένους ερευνητές», η OLAF δεν αποκάλυψε ανακριβείς πληροφορίες οι οποίες διαστρέβλωσαν τα συμπεράσματα της τελικής της έκθεσης. Στη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά τη μνεία, στην τέταρτη παράγραφο του ανακοινωθέντος, των φερόμενων «προσπαθειών» της αναιρεσείουσας για παρακώλυση της έρευνας, ότι, όπως προκύπτει από την τελική έκθεση της OLAF, η υπηρεσία αυτή διαπίστωσε κατά τη διάρκεια της έρευνάς της ότι η αναιρεσείουσα είχε επανειλημμένως επικοινωνήσει με ορισμένους ερευνητές και θεώρησε ότι οι πράξεις αυτές παρακώλυαν την έρευνά της.
- 78 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να χρειάζεται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, *Orange Polska κατά Επιτροπής*, C-123/16 P, EU:C:2018:590, σκέψη 75 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Παραμόρφωση υπάρχει όταν, χωρίς να εξετασθούν νέα αποδεικτικά στοιχεία, προκύπτει ότι η εκτίμηση των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων είναι προδήλως εσφαλμένη (απόφαση της 17ης Ιουνίου 2010, *Lafarge κατά Επιτροπής*, C-413/08 P, EU:C:2010:346, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 79 Εξάλλου, αν η παραμόρφωση αυτή των αποδεικτικών στοιχείων συνίσταται σε ερμηνεία εγγράφου αντίθετη προς το περιεχόμενό του, τούτο πρέπει να προκύπτει προδήλως από τη δικογραφία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο και προϋποθέτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη προδήλως τα όρια της εύλογης εκτιμήσεως των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων. Συναφώς, δεν αρκεί να αποδειχθεί ότι ένα έγγραφο μπορεί να τύχει διαφορετικής ερμηνείας από εκείνη που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο (απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2023, *Επιτροπή κατά Ιταλίας και Ισπανίας*, C-635/20 P, EU:C:2023:98, σκέψη 127 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 80 Λαμβανομένης υπόψη της προεκτεθείσας νομολογίας, η ορθότητα των πραγματικών διαπιστώσεων στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 157 και 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης μπορεί να κλονιστεί μόνον αν αποδειχθεί ότι από τα έγγραφα που προσκομίστηκαν στο Γενικό Δικαστήριο προκύπτει προδήλως ότι οι διαπιστώσεις αυτές είναι ανακριβείς.
- 81 Όσον αφορά, πρώτον, τη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε το περιεχόμενο τόσο του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου όσο και των πορισμάτων της τελικής έκθεσης της OLAF.

- 82 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η OLAF επισήμανε, στην τρίτη περίοδο της πέμπτης παραγράφου του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου, ότι «[είχε επικοινωνήσει] με ορισμένους ερευνητές που υποτίθεται ότι συμμετείχαν στο ερευνητικό έργο». Επομένως, η διαπίστωση, στην επόμενη περίοδο, ότι «[κ]ανένας από αυτούς δεν γνώριζε ότι το όνομά του συνδεόταν με το έργο ούτε είχε γνώση για τους τραπεζικούς λογαριασμούς που είχαν ανοιχθεί στο όνομά τους ή για οποιαδήποτε πληρωμή προς αυτούς», πρέπει να γίνει αντιληπτή υπό την έννοια ότι ίσχυε για όλους τους ερευνητές με τους οποίους είχε επικοινωνήσει η OLAF.
- 83 Ως εκ τούτου, αφενός, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου, καθόσον, με την εν λόγω σκέψη 157, ερμήνευσε την τελευταία αυτή περίοδο του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου υπό την έννοια ότι σκοπός της OLAF ήταν να διαπιστώσει ότι ορισμένοι από τους ερευνητές με τους οποίους είχε επικοινωνήσει δεν γνώριζαν ότι το όνομά τους συνδεόταν με το έργο ούτε τελούσαν σε γνώση των τραπεζικών λογαριασμών που είχαν ανοιχθεί στο όνομά τους ή οποιασδήποτε πληρωμής προς αυτούς, ενώ το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου μπορεί να γίνει αντιληπτό μόνον υπό την έννοια ότι τούτο ίσχυε για το σύνολο των ερευνητών με τους οποίους είχε επικοινωνήσει η OLAF.
- 84 Αφετέρου, όσον αφορά την προβαλλόμενη παραμόρφωση του περιεχομένου των συμπερασμάτων της τελικής έκθεσης της OLAF, επισημαίνεται ότι από τα εν λόγω συμπεράσματα, τα οποία εκτίθενται στο σημείο 2.3.3.2 της έκθεσης, προκύπτει ότι δέκα ερευνητές που φέρεται ότι συμμετείχαν στο έργο απάντησαν στο ερωτηματολόγιο της OLAF και «επιβεβαίωσαν ότι συμμετείχαν στο έργο MINATRAN». Προκύπτει επίσης ότι, «[ω]στόσο, ορισμένοι ερευνητές δεν επιβεβαίωσαν τις δαπάνες που δηλώθηκαν εξ ονόματός τους από το [Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο] ούτε την κατοχή ελληνικού τραπεζικού λογαριασμού». Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει προδήλως ότι, αντιθέτως προς ό,τι συνάγεται από το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου, οι ερευνητές οι οποίοι δεν γνώριζαν ότι το όνομά τους συνδεόταν με το ερευνητικό έργο και ότι είχαν ανοιχθεί τραπεζικοί λογαριασμοί στο όνομά τους ή ότι είχαν πραγματοποιηθεί οποιοσδήποτε πληρωμές προς αυτούς δεν αντιπροσώπευαν το σύνολο των ερευνητών με τους οποίους είχε επικοινωνήσει η OLAF. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των συμπερασμάτων της εν λόγω τελικής έκθεσης, καθόσον έκρινε, στη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η OLAF δεν είχε αποκαλύψει ανακριβείς πληροφορίες στην πέμπτη παράγραφο του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου.
- 85 Όσον αφορά, δεύτερον, τη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, από τη διατύπωση του σημείου 2.3.3.1 της τελικής έκθεσης της OLAF, στο οποίο παραπέμπει η αναιρεσείουσα, προκύπτει ότι της είχε προσαφθεί, ως προσπάθεια παρακώλυσης της έρευνας, ότι απέστειλε ένα ηλεκτρονικό μήνυμα σε έναν μόνον ερευνητή, ενώ το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου αναφέρεται κατά τρόπο αφηρημένο σε πλείονες προσπάθειες παρακώλυσης. Εντούτοις, δεν προκύπτει προδήλως ότι η OLAF είχε την πρόθεση να εκθέσει κατά τρόπο εξαντλητικό, στο σημείο αυτό της τελικής έκθεσης, τις προσπάθειες παρακώλυσης που προσάπτονταν στην αναιρεσείουσα.
- 86 Επομένως, δεν προκύπτει προδήλως ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο της τελικής έκθεσης της OLAF κρίνοντας, στη σκέψη 169 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, όπως προκύπτει από την έκθεση αυτή, η OLAF είχε διαπιστώσει κατά τη διάρκεια της έρευνάς της ότι η αναιρεσείουσα είχε επανειλημμένως επικοινωνήσει με ορισμένους ερευνητές και είχε θεωρήσει ότι οι πράξεις αυτές παρακώλυαν την έρευνά της.
- 87 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτός μόνον κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο που στηριζόταν σε προσβολή του δικαιώματος σε χρηστή διοίκηση όσον αφορά την πέμπτη παράγραφο του επίδικου ανακοινωθέντος Τύπου.

- 88 Δεδομένου ότι έγιναν δεκτοί ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, καθώς και μέρος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε με αυτήν το αίτημα της αγωγής με το οποίο ζητήθηκε να υποχρεωθεί η Επιτροπή σε αποκατάσταση της ζημίας που οφείλεται στην εκ μέρους της OLAF παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από τον κανονισμό 2018/1725, στην παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας και στην προσβολή του δικαιώματος σε χρηστή διοίκηση.
- 89 Κατά τα λοιπά, η αίτηση αναιρέσεως είναι απορριπτέα.

VI. Επί της αγωγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

- 90 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο δύναται, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.
- 91 Τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.
- 92 Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε αν η OLAF, δημοσιεύοντας το επίδικο ανακοινωθέν Τύπου, παραβίασε το τεκμήριο αθωότητας το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 883/2013 και κατοχυρώνεται στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ, ούτε ακόμη αν, σε περίπτωση τέτοιας παραβίασης, συντρέχουν οι απαιτούμενες προϋποθέσεις για τη διαπίστωση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης βάσει του άρθρου 340 ΣΛΕΕ.
- 93 Υπό τις συνθήκες αυτές, η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση.

VII. Επί των δικαστικών εξόδων

- 94 Δεδομένης της αναπομπής της υπόθεσης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο επιφυλάσσει ως προς τα σχετικά με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 4ης Μαΐου 2022, ΟΣ κατά Επιτροπής (T-384/20, EU:T:2022:273), κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε με την απόφαση αυτή το αίτημα της αγωγής με το οποίο ζητήθηκε να υποχρεωθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή σε αποκατάσταση της ζημίας που οφείλεται στην εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από τον κανονισμό (ΕΕ) 2018/1725 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2018, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και της απόφασης αριθ. 1247/2002/ΕΚ, στην παραβίαση της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας και στην προσβολή του δικαιώματος σε χρηστή διοίκηση.**
- 2) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.**

- 3) Αναπέμπει την υπόθεση T-384/20 ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**
- 4) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

von Danwitz

Xuereb

Kumin

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Μαρτίου 2024.

Ο Γραμματέας
A. Calot Escobar

Ο πρόεδρος του τμήματος
T. von Danwitz